

# De Ster



Wie aan God en zijne moeder denkt, is  
beschermd tegen alle kwaad.

Oud Holl. Wijsheid.

(Zie blz. 152)

---

15 Mei 1940

---



# DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

45e Jaargang - No. 10

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f0.50 per drie maanden, f1.— per half jaar en f2.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 - Den Haag

Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's verboden



A. D. JONGKEES, Redacteur

Zijn omhoog geen ouderparen?  
Waarheidslicht doet mij verklaren:

O, dat schokt de rede zwaar!  
Ik heb óók een moeder daar.

## INHOUD

GODSDIENST EN WETENSCHAP . . . . .	door Dr. Jos. F. Merrill	147
VAN DE REDACTIE:		
MOEDER. . . . .		152
DE GROOTE HOND EN DE KLEINE KAT	van Albert Verweij	153
GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING. . . . .		155
MOEDERWAKE . . . . .	van Edgar A. Guest	154
VOOR JONGE OOGEN . . . . .	door Oom Ben	156
STILLE SMART . . . . .	door Frank I. Kooyman	157
EEN VISIOEN . . . . .		158
DE KLEINE JOHANNES . . . . .	door Frederik van Eeden	159

WIJ LEVEREN ALLESOORTEN

## Drukwerk

- VERLOVINGSKAARTJES
- HUWELIJKSBRIEVEN
- GEBOORTEKAARTJES
- ROUWKAARTEN enz. enz.

Vraagt monsters en  
PRIJSOPGAAF

n.v. Drukkerij »Laboremus« - Langebrug 107, Leiden

Telefoon 20950 - Giro 79376

Voor het inbinden van Uw boeken is bij ons het adres!!!

## GODSDIENST EN WETENSCHAP

(Vrij naar Dr. JOS. F. MERRILL.)

DE WETENSCHAP is de „vijand van alle religie. Waar de wetenschap haar in-trede doet, moet het geloof wijken, want deze begrippen staan lijnrecht tegenover elkander”. Deze stelling werd en wordt in de wereld meermalen verkondigd. „De studie der scheikunde, natuurkunde, geologie, enz. vernietigt het religieus geloof.” Is dat zoo? En waarom? Omdat er zooveel ongeloovigen onder geleerden zijn? Maar die vindt men op ander terrein van onderzoek ook. Bovendien zijn er velen zonder eenigen godsdienst, die volstrekt geen geleerden zijn. Het zou dus zeer voorbarig wezen aan te nemen, dat de studie der natuurwetenschappen iemand tot een ongeloovige maakt. Doch de publieke opinie is vaak voorbarig. Men zal daarom goed doen niet te veel waarde aan die meening te hechten en door eigen onderzoek trachten achter de waarheid te komen. De waarheid en deze alleen is het, waar het ons om te doen is en als dit artikel den lezer heeft geholpen haar nader te komen, is de moeite van het schrijven niet te vergeefs geweest.

Laat ons dan uitgaan van deze stelling: *Waarheid is en blijft waarheid, waar zij ook wordt gevonden.* Wat is het doel van de wetenschap? Het ontdekken van waarheid, hoe dan ook. Indien de leerstellingen van een godsdienst waar zijn, kunnen deze beide soorten waarheid nimmer met elkander in conflict komen.

Integendeel: zij ondersteunen elkaar en bewijzen wederkeerig de echtheid hunner aanspraken. Waarheid kan nimmer in tegenspraak zijn met zichzelf. Dat er zoo vaak tegenspraak schuilt in hetgeen men soms *denkt*, dat de wetenschap leert en wat men op religieus gebied als waarheid *aanneemt*, is juist, doch dat tast de waarheid van het bovenstaande niet aan. Verkeerde opvattingen van hetgeen godsdienst en wetenschap elk op hun terrein als feiten openbaren, zijn de oorzaken van deze conflicten, doch laten de waarheden zelf onaangeroerd.

Moet de mensch daarom, met het oog op de misvattingen, welke een gevolg zijn van verkeerd begrijpen, elk onderzoek maar laten varen, om niet de kans te loopen, op dwaalwegen te geraken? Waar bleef dan de ontwikkeling van de rede en van het verstand? Hoe dit te rijmen met de stelling: „De heerlijkheid Gods is intelligentie en met het: „Weest volmaakt, gelijk uw Vader in den Hemel volmaakt is?”

Het valt evenwel niet te ont-kennen, dat het proces der ontwikkeling gepaard gaat met het gevaar van misvattingen en dat die misvattingen vaak den ondergang van het geloof bewerkstelligen. Maar indien iemand zich aan ontwikkeling niets gelegen laat liggen, is voor hem de ontwikkeling van een *goed gefundeerd* geloof eveneens uitgesloten. Ook de uitingen van geloof moeten het kenmerk dragen

van intelligentie, willen zij aanvaardbaar zijn.

Wanneer iedereen redeneerde „Om geen gevaar te loopen in wanbegrippen te geraken, houd ik mij liever overal buiten”, zouden wij allen weldra ten onder gaan in onwetendheid. Ontwikkeling, studie en onderzoek zijn noodzakelijk, ook al worden sommigen daardoor op verkeerde paden geleid.

Wenden wij ons thans tot de vraag: Hoe kunnen de natuurwetenschappen ons helpen bij ons godsdienstonderricht? De wetenschap leert, dat het heelal, zooals wij dat met onze zintuigen rondom ons waarnemen, uit twee bouwstoffen is opgebouwd: stof en energie, welke beide onvernietigbaar zijn. Na ruim honderd jaar van onderzoek werd sedert de achttiende eeuw de Onvernietigbaarheid van de Stof en van de Energie als de grondslag van elk wetenschappelijk denken aanvaard.

Bij elk proces, dat in het heelal plaats grijpt, gaat nimmer iets verloren, er heeft alleen verandering plaats. Het heeft lang geduurd, eer deze groote, fundamentele waarheid genoegzaam was doorgedrongen. Wanneer thuis de kachel brandt, neemt de voorraad brandstof af. Schijnbaar heeft er dus toch vernietiging plaats, in werkelijkheid echter worden de bestanddeelen van de steenkool in iets anders omgezet: in asch, rook en roet, terwijl de scheikundige werking, welke wij verbranding noemen, zich door warmte openbaart. Hierbij geeft de Natuur altijd een hoeveelheid terug, gelijkwaardig aan die, welke in onze steenkool aanwezig was. Nooit

meer en nooit minder. Nooit geeft de Natuur ons iets voor niets.

Dit simpele feit, dat door de wetenschap is geopenbaard, is van groote waarde voor het bijbrengen eener gezonde moraliteit. Nooit zal men iets ontvangen, waar men geen equivalent heeft aan te bieden. Dit is een eenvoudig, doch alom heerschend voorbeeld van eerlijkheid en rechtvaardigheid in de Natuur en deze openbaart Gods wegen, want Hij is haar heerscher.



Dr. Jos. F. Merrill

Eerlijk zijn, rechtvaardig zijn wil dus zeggen: als God zijn. Onderwijzen wij geen godsdienst, wanneer wij deze dingen leeren? En hoe volmaakt is de Natuur in dat opzicht niet!

Maar er is nog meer. In de wet van het Behoud van Stof en Energie vinden wij onze grootsten steun voor de leerstelling van de onsterfelijkheid der ziel. De gewone, grove stof, zooals wij die dagelijks om ons heen zien in zijn

verschillende vormen en hoedanigheden, kan niet worden vernietigd. Zij is eeuwig. Zij kan van vorm veranderen, van den vasten toestand in den vloeibaren of gasvormigen toestand overgaan, zij kan onzichtbaar worden, van het eene lichaam naar het andere verhuizen, kortom : alle mogelijke veranderingen ondergaan ; vernietigd kan de stof niet worden. Dit is geen theorie, doch een door jaren lange proefnemingen geconstateerd feit. Evenzoo gaat het met de energie, de andere bouwstof van het heelal. Ook energie kan nimmer worden vernietigd, doch slechts overgaan van den eenen vorm in den anderen. Alle ingenieurs weten dat. In deze onvernietigbaarheid vindt de leer der onsterfelijkheid van den geest steun.

Waaruit is een geestelijk lichaam opgebouwd? De geleerde weet het niet. Sterft het ook, wanneer het stoffelijk lichaam sterft? Hij weet het niet, want hij kan geen enkele proefneming verrichten, die hem hierover licht zou kunnen verschaffen. Hij zal u zeggen, dat gij hiermee zijt aangeland op het terrein van het geloof. Is het dan onredelijk aan het bestaan van geesten te gelooven? Integendeel. Het zou ongerijmd zijn te zeggen, dat de grove stof, waaruit het tastbaar lichaam is opgebouwd, onvernietigbaar is en tegelijkertijd te beweren, dat de geest, het intelligente deel van het lichaam, tot verdwijnen is gedoemd. Er zijn nu eenmaal altijd menschen, die met een soort superieure intelligentie vriendelijk den spot drijven met alle geloof in een persoonlijk God en de onsterfelijkheid. Zij praten over de zekerheid, die de

wetenschap biedt en doen alsof zij het heelal doorgronden en van de dingen erin alles afweten. Volgens hen is alle waarheid door de wetenschap geopenbaard en is voor God geen plaats. „Er is geen behoefte aan een God,” zoo zeggen zij, want alles werkt in overeenstemming met onveranderlijke natuurwetten. Zij weten alles precies, moeilijkheden zijn er niet, en daar alles bekend is wat geweten moet worden, heeft geloof in goddelijke dingen geen zin. Laat ons deze zienswijze eens toetsen aan den vooruitgang, die de wetenschap in de laatste jaren heeft gemaakt. Veertig jaren geleden zouden deze lieden u in het gezicht hebben uitgelachen, wanneer gij hun hadt verteld, dat er spoedig een tijd zou komen, dat zij binnen enkele seconden, zittende in hun huiskamer, door een eenvoudige handbeweging, muziek, redevoeringen, toespraken, zang, klokgelui of wat dan ook, uit de verste uithoeken der aarde duidelijk zouden kunnen hooren. Dat het woord, duizenden mijlen van hen verwijderd, op zachten toon gesproken, in hun binnenkamer helder en klaar tot hen zou doordringen. Zij zouden u hebben bespot, als gij hun hadt gezegd, dat over eenige jaren voertuigen, zwaarder dan de lucht, met tientallen passagiers de afstand tusschen de Oude en de Nieuwe wereld in enkele uren zouden overbruggen.

Veertig jaar geleden jaar geleden (een uiterst kort tijdsverloop in de geschiedenis der menscheit) vertelde een natuurkundige van internationale bekendheid aan zijn studenten, dat thans alle groote dingen in de natuur waren ontdekt.

Sinds deze mededeeling werd gedaan, is een nieuwe wetenschap . . . die der radium-activiteit . . . tot ontwikkeling gekomen op een terrein, waar hij een wereldnaam bezat.

Onder de bezwaren, die men voorts tegen den godsdienst vaak hoort aanvoeren, is ook deze: „Er is in elke godsdienstbelijding zooveel, dat men niet kan bewijzen; men moet zooveel aannemen op geloof.” Maar is dat met de wetenschap niet precies eender? Wat is b.v. licht? Proefnemingen hebben bewezen, dat licht een gevolg is van trillingsverschijnselen. Een trilling of golfbeweging vindt haar oorsprong in een bron, die deze golfbeweging maakt, heen en weer gaat dus. In het geval van het gewone daglicht verzoekt de wetenschap ons te willen gelooven, dat deze heen en weer gaande beweging gaat met een snelheid van minstens duizend trillioen trillingen per seconde. Bij X-stralen is de snelheid duizend maal zoo groot. Dit zijn snelheden, waarvan wij niet de minste voorstelling hebben. Het licht is dus een golfbeweging. Er moet dus iets zijn, dat deze beweging voortplant, een medium. Ook draadlooze telegrafie is een golfbeweging, die zich voor de voortplanting van dit medium bedient. En daar deze golven door vaste stof gaan, zooals steen en glas, moet dit medium alom tegenwoordig en alles doordringend zijn.

Men noemt dit medium aether. Men vraagt ons te gelooven, dat deze aether in alle dingen en door alle dingen is. Verder weet men er zeer weinig van. Wij worden evenwel verondersteld te

gelooven, dat het onweegbaar is en zich gedraagt als een volkomen vloeistof, voor zoover het de beweging der aarde en van de hemellichamen betreft, terwijl het ten aanzien van de overbrenging van licht, warmte en radiogolven zich als een volkomen vaste stof gedraagt. De wetenschap begiftigt ons dus met een aldoordringende, onweegbaar medium, dat niet onderworpen is aan de wetten der vaste stof en toch tegelijkertijd een volkomen vast lichaam en een volkomen vloeistof is. Is dat van ons voorstellingsvermogen niet wat veel gevergd? Is het bestaan van geest of geesten niet minstens zoo gemakkelijk te begrijpen als deze aether der wetenschap? Indien wij alles omtrent de aether wisten, zouden wij waarschijnlijk ook alles omtrent den onsterfelijken geest van den mensch afweten.

Ook in andere opzichten vraagt de wetenschap van ons dingen aan te nemen, die ver boven ons bevattingsvermogen gaan. Wij hebben geen begrip van de uitgestrektheid van het heelal. De meest nabij zijnde vaste ster is vier lichtjaren van ons verwijderd, d.w.z. dat het licht, dat een snelheid heeft van 300.000 kilometer per seconde, vier jaren noodig heeft om van die ster gaande, de aarde te bereiken. De verst afgelegen sterren, die wij nog met het bloote oog kunnen waarnemen, zijn duizenden lichtjaren van ons verwijderd. Indien de sterren aan het firmanent eens plotseling werden gedooft, zou het vier tot eenige duizenden jaren duren, eer deze gebeurtenis op de aarde kon worden waargenomen. Voor onze poolster zou dit 43 jaar zijn. Het

menschelijk verstand kan zich van zulke afstanden geen begrip vormen; zij komen het oneindige nabij. Doch de wetenschap vraagt nog meer van ons. Na ons een kortstondigen blik in de wereld van het oneindig groote, de macrocosmos, te hebben gegund, neemt zij ons bij de hand en voert ons naar de regionen van het oneindig kleine, de microcosmos. De wetenschap dan vertelt ons, dat een gas is opgebouwd uit moleculen, die onder gewone omstandigheden zeer ver van elkaar verwijderd zijn, d.w.z. dat hun onderlinge afstand groot is ten opzichte van hun eigen afmetingen. De moleculen bestaan uit atomen, die op hun beurt weer heel ingewikkeld van structuur zijn. Zij bestaan uit deelen, waartoe o.a. de electronen behooren. De wetenschap onderzoekt ons wel te willen gelooven, dat een kubieke centimer gas 270 biljoen moleculen bevat. Het is onmogelijk zich een voorstelling te maken van de kleinheid van een molecuul, laat staan van een atoom of van een electron.

Hebt ge wel eens de zeldzame schoonheid en de volmaakt symmetrischen bouw van een sneeuwvlok waargenomen? Hoe kwam het dat de myriaden van deze dampmoleculen zich tot een vorm krystalliseerden, zoo schoon en zoo volmaakt, dat het wel schijnt, alsof zij met de opperste intelligentie waren begiftigd? De wetenschap kan ons alleen vertellen, dat het in den aard der sneeuwvlokken ligt om zulks te doen. Wij zijn echter wel gedwongen te gelooven, dat hier krachten aan het werk zijn, die wij niet kunnen doorgronden.

Er is nog meer. Wij weten

langzamerhand veel af van de voorwaarden, waaronder een of ander gewas het beste groeit, maar van de inwendige krachten, die dezen groei bewerkstelligen, weten wij zeer weinig af. De voorwaarden van een gunstigen groei kunnen wij scheppen, de groeikracht zelf niet. Het leven is nog altijd een raadsel, dat de wetenschap niet vermag op te lossen.

De toepassing van het magnetisch kompas heeft eeuwen lang den zeeman in staat gesteld de groote oceanen te bevaren. Het kompas werkt, omdat het magnetisch is. Maar wat is magnetisme? Niemand weet het. De mensch is zeker van zijn bestaan, maar zijn wezen is een mysterie voor hem. Voorts werkt het kompas daarom alleen, omdat ook de aarde magnetisch is. Wat is de oorzaak van dat magnetisme van de aarde? Ook deze vraag wacht nog steeds op antwoord.

Het is onnoodig nog meer voorbeelden aan te halen om aan te toonen, dat de wetenschap nog niet in staat is alle geheimen der natuur te ontsluiëren. Zij vraagt van ons nog altijd een groote mate van geloof. Dit is echter voor ons geen reden om de wetenschap te verwerpen, omdat het niet alle dingen duidelijk kan maken voor ons verstand. Evenmin verwerpen wij haar, omdat wij haar op haar wegen niet kunnen volgen. Een student in de wiskunde, iets niet begrijpende, zal dit aan zijn gebrek aan bevattingsvermogen wijten en niet de juistheid van de mathematische stelling in twijfel trekken.

(Zie vervolg blz. 155).

15 MEI 1940

## VAN DE REDACTIE


*Moeder*


EEN WOORD aan de Moeder (met een groote M) op Moederdag, ter eere van de Moeder.

Er zijn vrouwen, die kinderloos zijn en toch Moeder, vrouwen die de Moeder hunner kinderen, en vrouwen, in het bezit van kinderen, uit hoofde van die omstandigheid alleen maar moeder zijn. Voor u, moeder, is mijn hulde niet bestemd. Hindert niets, want gij leest dit toch niet. Ge hebt het te druk met uw eigen beslommeringen, uw kaartmiddagen en -avonden, uw feesten, uw maatschappelijke „plichten”. Uw kind, moeder, kent ge niet, want uw tijd is zóó bezet, dat ge zijn verzorging en opvoeding aan een vreemde moet overlaten. Als het schreit, berispt ge de nurse, wijl ze het niet stil weet te houden Toen gij — tegen uw zin — het nieuwe leven in de wereld bracht, hebt gij uit overwogen, doch o zoo slecht begrepen eigenbelang de kostbare levenssappen aan uw kind onthouden en zijn levensbron laten verdrogen.

Nietwaar?

Denkt u ook de schande eens in, als „men” aan uw figuur zou bemerken, dat gij uw kind gaf waarop het recht had! Neen, naar u, moeder, die dit zijt uit geheel andere oorzaken dan liefde voor het kind, naar u gaan mijn huldegedachten niet uit. Wel gedachten van deernis, want uw kind is een vreemde voor u en zal dat blijven. Wanneer gij oud zult zijn ge-

worden en de schoonheid van uw lichaam, die gij ten koste van uw kind zoo angstvallig bewaakte, reeds lang is verwelkt, zult gij naar zijn hartelijkheid en genegenheid verlangen, maar het zal u dat niet kunnen geven, daar het zelf nooit iets ontving. Gij kunt niet verwachten te oogsten, waar ge nooit hebt gezaaid!



Het is aan U, Moeder, dat ik op dezen 12den Mei mijn woorden als een bloemenhulde aan Uw voeten leg.

Moedig en geduldig lijdend zijt ge door de vallei des doods gegaan en hebt nieuw leven doen geboren worden, dat bloeide in uw schoot. Onuitsprekelijk groot was Uw vreugde, toen, voor de



eerste maal gij Uw kind aan de borst vlijde, waar het met gretig zoekende lipjes Uw kostbaar levensvocht ontving. Urenlang, bij dag en vaak ook des nachts, zat Gij aan het wiegje van Uw kind, in gespannen aandacht elke beweging, elk zuchtje van de zieke kleine in U opnemend, met zachte vingers behoedzaam strelend de van koorts gloeiende wangen. Intusschen kwelde U de gedachte, hoe de medicijnen te krijgen, die de dokter ter genezing voorschreef. En later, als Uw kind grooter werd: geen moeite was U te groot, geen werk te zwaar, waar het ging om het welzijn van Uw kind. Toen hebt Gij, Moeder, gewerkt, totdat Uw rug pijnlijk ge-

bogen en het oog tot verblindens toe vermoeid was. Opdat uw kind brood zou hebben. Gijzelf waart tevreden met een korst. Gij, Moeder, hebt Uw kind geleid, behoed, verzorgd. Gij hebt zijn tranen gedroogd en U verheugd met hem, als het blij was. Gij zijt dagelijks met Uw kind nedergekniel; Gij hebt hem zijn levensweg gewezen en hem geloof en vertrouwen in zijn Schepper geleerd. Gij waart zijn *Moeder*. En oud geworden, omdat Gij *dat* zijt geweest en nóg zijt, zal Uw loon groot zijn. Dan zal Uw kind de handen zegenend leggen op Uw hoofd. en zeggen: „Ik dank U, Heer, dat Gij Haar mij tot Moeder hebt gegeven!”

\* \* \*

### *De groote hond en de kleine kat*

*Kinderversje van Albert Verweij.*

Een groote hond en een kleine kat,  
Die zaten op de kamermat;  
En de hond, die zei: Zeg scheelt jou wat?  
Scheer je weg!

En de kat, die zei: Jij bent een hond,  
En ik een kat, niet zonder grond;  
Hou jij dus nou jouw grooten mond:  
Scheer je weg!

Seheer je weg: waf! waf! scheer je weg: sis, sis! —  
Scheer je weg: die is raak: scheer je weg: die 's nie mis!  
Waf waf! sis sis! woef woef! mauw mauw!  
En een houw en een beet en een blaf en een grow: —  
En de groote hand en de kleine kat,  
Die vlogen van de kamermat,  
En de keuken in: Zeg, scheelt jullie wat?  
En hij trapte op een teen,  
En zij beet in een been  
Van de meid, die riep: ga je heen! o mijn been!  
Scheert je weg!

En de groote hond en de kleine kat,  
Die zaten weer samen op de kamermat,  
En ze lachten en praatten: „och hemeltje, wat  
Trapte ik op haar teen!”  
„En beet ik in haar been!”  
„'t Is gek, maar zoo'n mensch krijgt ook altijd wat!”



## Godsdienst en Wetenschap

(Vervolg van blz. 151)

Welnu, is het niet logisch ten aanzien van de studie van den godsdienst dezelfde houding aan te nemen als de beoefenaar van wiskundige of andere wetenschappen? Een wel gefundeerd geloof en een open oog, ziedaar de verstandige en logische levenshouding, de eenige, die hem in de studie van welke wetenschap ook, verder brengt. Daarom is de studie van eenige wetenschap zoo nuttig voor godsdienststudie. In een ver gevorderd stadium gekomen, zal hij bemerken, dat het godsdienstig geloof niet meer van het voorstellingsvermogen vergt dan het geloof in wetenschappelijke theorieën. De grondslag bovendien van elk religieus geloof is de menschelijke ervaring, evenals dit het geval is bij het geloof in de wetenschap.

Verder openbaart de wetenschappelijke studie van de Natuur ons een heelal, waar orde heerscht en dat door wetten wordt geregeerd. Of nu een onderzoek

wordt gedaan met een telescoop, een microscoop of een reageerbuisje: overal neemt men die karakteristieke orde, diezelfde wet van oorzaak en gevolg waar. Nergens eenig spoor van toeval of chaos, overal volmaakte harmonie.

Leidt dit niet onweerlegbaar tot de gevolgtrekking, dat er een almachtige en alwetende Schepper bestaat? Hoe verwrongen moet het inzicht wel niet zijn van hem, die in dat alles slechts het toeval als de leidende oorzaak ziet! De studie der natuurwetenschappen kan ons in het onderricht van den godsdienst bijstaan, wijl zij tot de ontwikkeling van de juiste geesteshouding bijdraagt, de feilloosheid en de oneindige uitgestrektheid der schepping openbaart en hiermede Gods majesteit. Zij maakt het geloof in de onsterfelijkheid aanvaardbaar en openbaart een heelal, waar recht en wet in volmaaktheid heerschen.

\* \* \*

## GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

### Overleden.

Op 4 Mei 1940 overleed te Den Helder in den ouderdom van 66 jaar Br. Pieter van der Hoeven. Hij werd op 22 Mei 1873 te Den Helder geboren; gedoopt op 1 Aug. 1914 door Oud. D. M. Marble en bevestigd door Oud. L. van Orden.

Op 9 Mei 1940 overleed te Rotterdam in den ouderdom van 62 jaar Br. Cornelis van Beekum.

Aan de achtergeblevenen betuigen wij ons leedwezen met dit zoo zwaar verlies.

### Adresverandering.

Het adres van Br. G. T. Riebeek is Scheepmakershaven 9, Schoonhoven en van Zr. Jansje Anjewierden-Copier, Jansveld 30 te Utrecht.

Leden van de Genealogische verenigingen dienen met deze adresveranderingen rekening te houden.

# Vaar jonge Oogen

Tweede serie



(Noot van de Redactie: Nu al de zendelingen uit Europa vertrokken zijn, zoodat ook het Nederlandsche Zendingskantoor van hunne medewerking verstoken is, hebben wij onzen ouden vriend Oom Ben, die in het buitenland woont, per brief voorgesteld ons weer eens eenige korte vertellingen te leveren voor de kinderen in onze Jeugdwerk- en Zondagsschoolklassen. En hij heeft terstond toegestemd. Een vriend helpt *altijd* als het noodig is en hij *kan* helpen, zegt Oom Ben. En zoo begint hij nu aan zijn tweede serie. De eerste serie is in de jaren 1933 en 1934 verschenen, dat zullen de ouderen van ons jonge volkje zich misschien nog wel herinneren).

## De Spin en het Vliegje.

Laat mij beginnen met een aardig dichtstukje uit de Engelsche taal over te vertellen in Nederlandsch proza:

„Kom binnen, kom binnen!” sprak de spin tot het vliegje. „Mijn kamertje is het mooiste kamertje dat je ooit onder de oogen gehad hebt. Een wenteltrap leidt er heen en ik heb daar zooveel moois dat ik je wil laten zien.”

„O neen, neen,” antwoordde het vliegje, „het is vergeefsche moeite mij uit te noodigen, want wie uw wenteltrap beklimt, komt nooit weer naar beneden.”

„Ik ben er van overtuigd dat je vermoeid bent, mijn lief, vermoeid van je hooge vluchten. Wil je niet wat uitrusten op mijn bedje?” sprak de spin weer. „Daar hangen mooie gordijntjes om heen, de lakentjes zijn keurig fijn en als je een poosje uit wilt rusten, zal ik je lekkertjes instoppen.”

„O neen, neen,” antwoordde het vliegje, „want ik heb meer-malen hooren zeggen, dat ze *nimmer, nimmer weer ontwaken*, die in uw bedje slapen.”

Toen sprak de listige spin tot het vliegje: „Mijn beste vriendje, wat moet ik toch doen om mijn warme genegenheid te bewijzen, die ik altijd voor je gevoeld heb?

Ik heb in mijn spijskast een flinke voorraad lekkers, allerlei lekkers. Het is je van harte gegund. Wil je niet eens komen proeven?”

„O neen, neen,” antwoordde het vliegje, „u is heel vriendelijk, mijnheer, maar dat kan ik heusch niet doen. Ik heb er van gehoord wat er in uw spijskast is en ik verlang het niet te zien.”

„Lief schepseltje!” sprak de spin weer, „je bent zoo geestig en zoo wijs. Hoe netjes zijn je gazen vleugeltjes, hoe schitterend je oogjes! Ik heb een spiegeltje op mijn mantel staan; als je een oogenblikje binnen wilt treden, kan je jezelf bekijken.”

„Ik dank u, beste mijnheer,” antwoordde het vliegje, „u is heel vriendelijk. Nu groet ik u en kom nog wel eens aan.”

De spin keerde zich om en ging in zijn hokje, want hij wist heel goed dat het dwaze vliegje spoedig terug zou komen. En daarom weefde hij listigjes een webbetje in een hoekje en zette alvast zijn tafel gereed om aan het vliegje zijn maaltje te doen. Toen trad hij weer naar buiten en begon vroolijk te zingen: „Kom hierheen, hierheen, aardig vliegje met de parelmoer- en -zilveren vleugeltjes. Je jurkje is purpergroen, op je kopje prijkt een kuifje;

je oogjes zijn zoo helder als diamantjes, maar de mijne zijn als lood zoo dof."

Helaas, helaas! heel gauw kwam het dwaze vliegje, toen het de sluwe vleiwoordjes hoorde, langzamerhand naderbij gevlogen. Met gonzende wiekjes danste het hoog in de lucht en kwam toen al dichter en dichter bij het gevaarlijke hoekje. Hij dacht alleen maar aan zijn schitterende oogjes en purpergroene kleeding, alleen maar aan zijn gekuifde kopje — *arm, dwaas schepseltje!* Ten laatste sprong de

listige spin op en greep met zijn scherpe klauwen het vliegje beet. Hij sleurde het langs de wenteltrap omhoog, in zijn sombere hokje, in zijn kamertje; maar het vliegje kwam er nooit weer uit!

En nu, mijn lieve kinderen, wat ik je bidden mag, wees op je hoede voor ijdele, dwaze, vleiende woordjes. Sluit je hart, je oor en je oog voor booze raadgevers en laat de vertelling van de spin en het vliegje je een waarschuwing zijn.

Oom Ben.

\* \* \*

## *Stille smart*

Ik heb hier een verborgen leed,  
Dat 'k nooit vertellen dorst;  
Het slaakt geen zucht, het stort geen traan,  
Toch: het verteert mijn borst.

De stroom die 't luidst langs d' oevers klatert  
Is daarom niet de diepste vloed;  
Het oog dat schreit, de mond die weeklaagt  
Vertolkt niet steeds het teerst gemoed.

Gelijk de regen in den zomer  
Ontlast de donderzwangere wolk,  
Zoo wordt de zielepijn gelenigd  
Als 't leed in schreien vindt een tolk.

Daar is bij gindsche berg een groeve,  
Die trouw een diep geheim bewaart,  
Waar vaak een ziel, door leed gebogen,  
Maar met een traanloos oog op staart.

Daar is een smart, te diep voor woorden,  
Die nooit als traan of zucht verschijnt.  
De hemel zij de ziel genadig,  
Wier leed inwendig knaagt en schrijnt.

(Orson F. Whitney nagevolgd)

Frank I. Kooyman.



## Een Visioen

DE PROFEET Joseph Smith schreef den 21sten Januari 1836 het volgende :

„De hemelen werden ons geopend, en ik aanschouwde het celestiale Godsrijk en de heerlijkheid van hetzelfde; of het in het lichaam geschied is of buiten het lichaam, ik kan het niet zeggen. Ik zag de allesovertreffende schoonheid van de poort waardoor de erfgenamen van dat rijk zullen ingaan, welke gelijk was aan kronkelende vuurvlammen; eveneens de schitterende trone Gods, waarop de Vader en de Zoon gezeteld waren. Ik zag de inmooue straten van dat rijk, welke het voorkomen hadden alsof zij met goud geplaveid waren. Ik zag de vaderen Adam en Abraham, en mijn vader en moeder, alsmede mijn broeder Alvin, die sinds lang ontslapen is en verwonderde mij er over hoe hij eene erfenis verkregen had in dat rijk, in aanmerking genomen dat hij dit leven met het eeuwige had verwisseld voordat de Heere nogmaals Zijne hand had opge-

heven om Israël te vergaderen, en niet gedoopt was tot vergeving van zonden. Aldus kwam de stem des Heeren tot mij, zeggende :

### Openbaring :

*Allen die onwetend van het Evangelie gestorven zijn, die het zouden ontvangen hebben als zij hier hadden mogen vertoeven, zullen erfgenamen worden van het celestiale Godsrijk; zoomede allen die van nu af aan onkundig van het Evangelie zullen sterven, die het van ganscher harte omhelsd zouden hebben, zullen erfgenamen worden van dat rijk, want Ik, de Heere, zal alle menschen oordeelen volgens hunne werken, volgens het verlangen van hun hart.*

En ik zag eveneens dat alle kinderen, die sterven voordat zij de jaren van verantwoordelijkheid bereiken, zalig worden in het celestiale hemelrijk.

(Vertaald door K.)

(Uit: *The Compendium*).

\* \* \*

### Gezamenlijke opzegging voor de maand Juni.

#### AVONDMAALSVERS

O, God, de eeuw'ge Vader,  
 Als wij rein voor U staan;  
 Wil zeg'nen 't brood en water  
 Voor wij 't gebruiken gaan.

Jesaja 1 : 2 : „Hooft, gj hemelen, en neemt ter oore, gj aarde, want de Heere spreekt.

# De kleine Johannes

door Frederik van Eeden

Vervolg.

„WIE IS DAT?” vroeg de  
„nieuweling.

„Dat is een vreeselijk monster met scherpe tanden. dat plotseling achter ons aan komt vliegen en ons onder afgrijselijk gekraak op-eet.” Toen de kever dat zeide, hoorden ze boven zich een schel gepiep, dat hun door merg en been drong. „Hu! dat is hij,” riep de oudste. „Pas op voor hem, jonge vriend. Wees dankbaar dat ik je bijtijds heb gewaarschuid. Je hebt een ganschen nacht voor je, verknoei dien nu niet. Hoe minder je eet hoe meer kans je hebt door de vleermuis te worden verslonden. En alleen zij, die zich een ernstige levensroeping kiezen, komen in het huis met het heldere schijnsel. Denk er om! Een ernstige roeping!”

„Toen scharrelde de kever, die een heelen dag ouder was, tusschen de grashalmen verder en liet den eersten getroffen achter. Weet je wat een roeping is, Johannes? Niet? Nu, dat wist die jonge kever ook niet. Het stond met eten in verband, dat begreep hij. Maar hoe moest hij bij die lindenhaag komen?”

„Vlak naast hem stond een slanke, stevige grashalm, die zachtjes wiegelde in den avondwind. Dien pakte hij maar vast beet, met zijn zes kromme pootjes. Het scheen een hoog gevaarte van beneden gezien en erg steil. Toch wilde de meikever er in.”

„Dat is een roeping!” dacht hij, en begon moedig te klimmen. Het ging langzaam, — dikwijls gleed hij terug, — maar hij vorderde;

en toen hij eindelijk in het dunste topje was geklommen en mede wiegelde met de schommelingen, voelde hij zich voldaan en gelukkig. Welk een uitzicht had hij hier! Het scheen hem, alsof hij de wereld overzag. Hoe zalig was het zoo van alle kanten door lucht te zijn omgeven! Gretig zoog hij het achterlijf vol. Hoe wonderlijk werd het hem daarbij te moede! Nog hooger wilde hij!”

„Hij lichtte de dekschilden in verrukking op, liet de vliezige vleugels even trillen — Hooger wilde hij! hooger! — weer trilden zijne vleugels — de pooten lieten den grashalm losen — O, vreugde... Hoe-oe-oe! daar vloog hij — vrij en vroolijk in de stille, warme avondlucht.” —

„En toen?” vroeg Johannes.

„Het vervolg is niet vroolijk. Dat vertel ik u later wel eens.”

Zij waren over den vijver heen-gevlogen. Een paar late, witte kapelletjes fladderden met hen mede.

„Waar gaat de reis heen, elfen?” vroegen zij.

„Naar de groote duinroos, die daar bloeit tegen gindsche helling.”

„Wij gaan mede! wij gaan mede!”

Reeds van verre was zij zichtbaar, met haar talrijke teeder-gele zijde-zachte bloemen. De knopjes waren rood gekleurd — en de geopende bloemen vertoonden roode streepjes, als teekenen van den tijd toen zij nog knoppen waren.

In eenzame rust bloeide de wilde duinroos en vervulde den omtrek

met haar wonderzoete geuren. Zoo heerlijk zijn die, dat de duin-elfen daarvan alleen leven.

De vlinders dwarrelden op haar toe en kusten bloem aan bloem.

„Wij komen u een schat toevertrouwen,” riep Windekind, „wilt gij die voor ons hoeden?”

„Waarom niet? — waarom niet?” fluisterde de duinroos „het wachten verveelt mij niet, — en ik denk hier niet vandaan te gaan, als men mij niet weghaalt. Ook heb ik scherpe doornen.”

Toen kwam de veldmuis, de neef van het muisje uit school, en groef een gang onder de wortels van de roos. Daar droeg hij het sleutelkje in.

„Als gij het nu weer hebben wilt, dan moet gij mij weer roepen. Dan behoeft gij de roos geen schade te doen.”

De roos vlocht zijn gedoornde twijgen dicht over den ingang en zwoer plechtig het trouw te bewaken. De kapelletjes waren getuigen.

Den volgenden morgen werd Johannes in zijn eigen bedje wakker, bij Presto, de klok en het behangsel. Het koord om zijn hals en het sleutelkje daaraan waren verdwenen.

„Jongen! Jongen! Wat is zoo'n zomer toch criant vervelend,” — zuchtte één van de drie groote kachels, die op een zolder in het oude huis, in een donkeren hoek bij elkaar stonden te kniezen, — „weken lang heb ik geen levende ziel gezien en geen verstandig woord gehoord. En dan die leegte van binnen. 't Is afschuwelijk!”

„Ik zit vol spinnewebben,” zei de tweede, „dat zou 's winters ook niet gebeuren.”

„En ik ben zoo stoffig, dat ik mij dood zal schamen, als tegen den winter de zwarte man weer verschijnt, zooals Van Alphen zegt.” — Die wijsheid had de derde kachel natuurlijk van Johannes opgevangen, als deze 's winters voor den haard versjes opzeide.

„Gij moet niet zoo oneerbiedig over den Smid spreken,” zeide de eerste kachel, die de oudste was, „dat hindert mij!”

Ook eenige tangen en aschschoppen die hier en daar op den grond lagen, in papier gewikkeld tegen 't roesten, gaven duidelijk hun verontwaardiging te kennen over die lichtzinnige uitdrukking.

Doch plotseling verstomde het gesprek, want het zolderluik werd opgeheven, een lichtstraal drong tot in den duisteren hoek door en stelde het geheele gezelschap in hun stoffige verwarring ten toon.

Het was Johannes, die hun gesprek kwam storen. De zolder had altijd een groote aantrekkelijkheid voor hem. Nu, na al de vreemde gebeurtenissen van den laatsten tijd kwam hij er dikwijls. Hij vond er rust en eenzaamheid. Ook was er een venster, dat door een luik gesloten was en naar den duinkant uitzag. Het was een groot genot, dat luik plotseling te openen, en na het geheimzinnig schemerduister van den zolder op eens het wijde, hel verlichte landschap voor zich te zien, begrensd door de blanke, zacht-golvende duinreeks.

(Wordt vervolgd).

• • •

Koren moet men zaaien, onkruid groeit vanzelf.